

Reggő Dániel

Viking vér – Vazul fiai

Hitel Kiadó, 2025. november

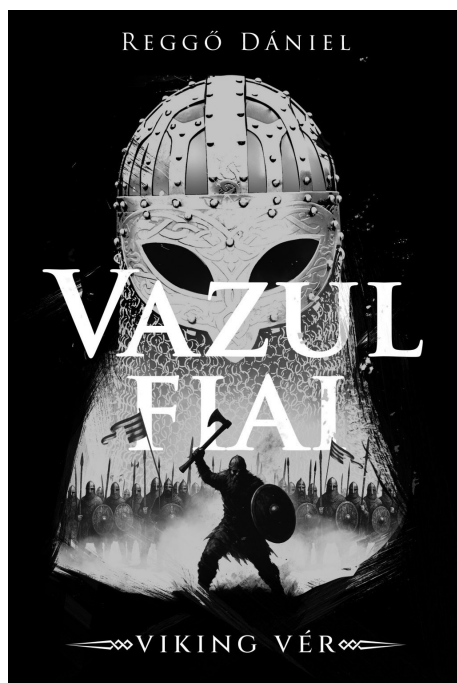
LENYŰGÖZŐ TÖRTÉNET ABBÓL A KORBÓL,
AMIKOR KÉT TESTVÉR,
KÉT VILÁG ÉS KÉT ISTEN CSAPOTT ÖSSZE

1046 őszén Levente és Endre, a két Árpád-házi herceg hosszú száműzetés után hazatérnek, hogy visszaköveteljék a trónt a családjuknak. Nem egyedül érkeznek hát: vikingek, varégok, ruszok és besenyők jönnek velük az országba. Zotmund – a fagyos észak szülöttje, a bizánci császár gárdájának egykori katonája, akit később BÚVÁR KUND néven ismer meg a világ – belecsöppen a pogánylázadások és trónviszályok forgatagába, ahol a nép ismét sorsdöntő választás előtt áll: továbbhalad a Szent István kijelölt keresztény úton vagy visszalép a pogány istenek világába, a szabadabb, magyarabb élet rítusai közé. Levente és Endre gyökeresen máshogy képzelik el az ország jövőjét, így a korábban megingathatatlan szövetségük felbomlani látszik.

A LIBRI TALENT-felfedezett REGGŐ DÁNIEL nyitóregényének lapjain hercegek és harcosok, nagyurak és ágyasok sorsa fonódik össze és fordul nagyot hol a felsőbb hatalmak akaratából, hol csupán a sors szeszélye szerint. Ez a KIRÁLYOK, VARÉGOK ÉS TÁLTOSOK KORA, AHOL NEMCSAK AZ EMBEREK, DE AZ ISTENEK IS SZEMBEN ÁLLNAK EGYMÁSSAL.

Részlet a műből

Eddig csak a hajóperem fedezékéből lestek ki, de most hirtelen a tengeri ütközet teljes valójában a szemük elé tárult. Döbbenve nézték, miként akaszzkodnak össze, és kezdik megcsáklózni egymást a fürge hosszúhajók és lomha gályák, s miként veszi kezdetét az ádáz kézitusa a fedélzeteken. Egyre-másra gyulladtak

föl a sárkányhajók a görögtüzek csóváitól. A pirosfehér csíkos vitorlák lángolva füstöltek, fekete ecsetvonásokat ejtve az égbolt halványkék kárpitján. Néhány hosszúhajót olyan sok íjász vett célba, hogy egyszerűen nem maradt élő emberfia rajtuk, aki tovább evezhetne. Ezek most a hullámokon ide-oda vergődve céltalanul sodródtak a háborgó tengeren, halott legénységüket ismeretlen égtáj felé sodorva.

A fegyverövükön lógó acélszablya és a bőrvért alá húzott lószőrrel tömött kabát, amely a vizet magába szívva még inkább elnehezült, könnyedén lehúzhatta volna a magyar hercegeket a mélybe, ha nincs a hajópalánk, amiben megkapaszkodhatnak. Abba csimpaszkodva viszont sikerült a csapkodó hullámok fölött maradniuk, és a lebegő holttestek, úszó törmelék között beérniük Vlagyimirt, aki céklavörös fejfel rikácsolva követelte egy elsuhanó hosszúhajó legénységétől, hogy húzzák már ki végre a vízből. A szakállas tengerészek fejcsóválva tettek eleget a magából kikelt novgorodi herceg parancsának, és ha már így esett a dolog, hát a magyar hercegeket sem hagyták a hullámok között hanykolódni.

– Ezt egyedül nekem köszönhetitek! – jegyezte meg Vlagyimir rosszmájúan, miközben kiöntötte a tengervizet csizmájából – Nélkülem ott dögölhattetek volna meg a többivel!

Levente előre lendült, hogy torkon ragadja a férfit a sértésért, de Endre még idejében elé tudott ugrani. Csakhogy Vlagyimirnek hátat fordítva azt már nem látta, amint a felháborodott novgorodi herceg az övébe rejtett gyiloktört veszedelmes pillantásokkal szúrásra emeli.

– No-no! – csavarta ki kezéből a tört egy fölébük tornyosuló valóságos óriás, kitarcarva a Napot. Loboncos, aranyszőke szakállal sem rejthette el hibátlan, hófehér fogsorát, amellyel Vlagyimirre vicsorított. – Tartogasd a dühödöt az ellenségnek, vagy a varégjaim kidobnak a Háncshántó fedélzetéről, méltóságos hercegúr!

– Harald vezér! – nyekkent meg Vlagyimir, és több hang ki sem jött a torkán.

Harald rámorrant még egyszer, majd döngő léptekkel a hajó végébe indult. Cseppet sem izgatta a közelében elsuhanó nyílvevesszők bénító sziszegése vagy a körülötte elzuhanó holttestek tompa puffanása. Döngő parancsszavakat zengve úgy járt-kelt a fedélzeten, mint aki ismeri a saját jövőjét, és biztos benne, hogy a halál jeges érintése ma messziről elkerüli.

Az árbocrúdhoz egy fölpeckelt szájú, félmeztelen rab volt kikötözve, akinek medvetermete az óriás Haraldéval vetekedett. A veresszőke hajú szakállas férfi kötélizmoktól duzzadó testét karmazsinvörösre perzselte a nyári Nap heve. Mellkasán és vállán úgy foszlott a hámló bőr, mint fáról a hánccs. Napok óta ki lehetett már kötözve oda.

A hajót Harald legénysége pallótól peremig nedves bőrökkel fedte be a görögtűz ellen, és ennek köszönhetően a Háncshántót nem is tudták egykönnyedén felgyújtani, noha a megfeketedett sárkányfejes hajóorr mutatta, hogy azért a bizánciak megpróbálkoztak vele. A hajópalánk peremére kerek pajzsokat

aggattak az íjászok ellen, de a jóval magasabb gályáktól ez mit sem védett. Endrének körbekémlelve úgy tűnt, hogy mostanra a legénység minden tagját eltalálták a nyílveszők: egyik felét megsebesítve, másik felét már halálra is sebezve. A legénység minden tagját, kivéve Haraldot és ezt a különös, árbochoz kötözött férfit.

- Még a halál is kerüli - motyogta Endre a bajsza alatt.

- Hogy mondod? - kérdezett vissza bátyja, mert Harald óbégató hangjától és feltüzelt emberei üvöltésétől a rendes beszédet is alig lehetett érteni, hát még a sutyorgást.

- Mégis milyen bűn kell ahhoz, hogy ezt műveljék veled a saját bajtársaid egy csata előtt? Vajon mit követhetett el ez a szerencsétlen?

- Bánom is én, mit követett el! - forgatta Levente a szemét, akit sokkal inkább érdekelt a körülöttük tomboló csata alakulása, mintsem ennek az ismeretlen idegennek a sorsa. - Nem sokáig húzza ki élve úgysem!

Egyik kopácsoló nyílvesző állt bele a másik után a faárbócba, de a kikötözött férfit mintha továbbra is az égiek védelmezték volna.

Csakis az isteni gondviselés óvhatja - jutott a kézenfekvő következtetésre Endre.

Ekkor a hajótest hirtelen hatalmasat rándult, és egy láthatatlan erő a földre taszajtott mindenkit. Endre és Levente sajtó arccal a remegő fedélzet nedves deszkáin találták magukat. Egyenesen egy gályába futottak bele szemből!

- Jobboldali evezőket be! Baloldal hátrafelé evezz! - üvöltötte el magát vérző orral Harald, és az egyik emberét kipenderítve a helyéről, maga is evezőt ragadott. - Húzd! Rajta, húzd, mintha az anyacsászárné haját húznád!

Valaki az ütemet kezdte verni egy fenyőszurokba áztatott kötéllel, és a baloldali evezőkre ráfeszültek a kérges tenyerek.

- Húzd! Húzd!

Az átellenes oldalon közben pajzsfalba tömörültek a varégek, hogy védelmet nyújtsanak az evezősöknek az íjászoktól. Vlagyimir, Endre és Levente kezébe is kerek pajzsot nyomtak, és beállították őket a pajzsfal szélére.

A palánkozat ijesztően reccsent, ahogyan a hajótest a gálya mellé oldalazott. Több se kellett Harald embereinek, eszelős tekintettel és vérgőzös csataüvöltéssel elkezdtek fölmászni az evezősoron az egy öllel magasabb gálya fedélzetére. Szőkevérős szakállú férfiak csimpszakodtak a csúszós evezőkön, kapaszkodtak a nyálkás palánkokba és szálkás deszkákba, hogy feljebb jussanak valahogy.

- Várj! - tartotta vissza Endre a novgorodi herceg nyomában meglóduló Leventét, fejével a hajóorr felé intve.

A Háncshántó eleje a korábbi ütközéstől beszakadt, és a beáramló víz eszeveszetten sivított befelé. Az árbochrúdhoz kötözött férfi tehetetlen dühvel figyelte a talpa körül felgyülemelő tengervizet. A nyakán hajókötélként dagadtak ki az izmok az erőlködéstől, ahogy próbált kiszabadulni.

- Ne hagyjuk így meghalni őt! - győzködte Endre a bátyját és saját magát.

- Biztos nem véletlenül büntették meg. Csakis egy gyáva vagy áruló lehet, aki megérdemli a halált.

- Akkor sem hagyhatjuk a sorsára! - erősködött tovább Endre - Senki sem érdemel ilyen halált.

- Ugyan már! Magunkon sem tudunk segíteni, de te inkább vele törödsz?

A hercegek szerencséjére senki nem figyelt fel rájuk, ugyanis a följük tornyosuló gálya fedélzetén öldöklő kézitusá bontakozott ki. A görögök Harald mindenre elszánt kompániájával, a varégek pedig a görög túlerővel voltak éppen elfoglalva. Nem maradt idejük észrevenni, hogy a Háncshántó odalent a haláltusáját vívja a tajtékzó tengerrel. A hajóorr kezdett eltűnni, és egyre mélyebbre merült a törzs. Nem sok időbe telt, és a víz már a kikötözött férfi térdét csapkodta.

Hiába rángatta magát örült módjára, a testén többször átsavart durva kötél túl szoros volt, hogy engedjen. Sorsára rádöbbenve átsuhant arcán a rettenet, de még a fulladás rémképe sem volt elég hozzá, hogy nyüsztő hangot hallasson vagy könyörgő tekintetet vessen a magyar hercegekre. Helyette dacosan az égre emelte tengerkéek szemét, és várt.

Endre viszont nem várhatott tovább, döntenie kellett. Az ár már a férfi combja körül zubogott. Levente rosszalló fejcsóválásától kísérve Endre közelebb lépett hozzá, és kivette a körte alakú fapecket a szájából.

- Melyik volnál? Gyáva vagy áruló? - kérdezte tőle a ruszok érdes nyelvén, amelyet a varégek is ugyanolyan jól beszéltek.

Endre remélte, hogy a kikötözött férfi varég vagy rusz lesz, és nem egy ide-tévedt viking harcossal van dolguk, mert azzal bizony nem fogja egykönnyen megértetni magát.

- Tehát? Melyik vagy?

- Egyik sem - hörögte cserepes ajkakkal az idegen. - Csupán feleselni mertem Haralddal. De hát ha egyszer ostobaságot beszélt! - és vérző ínnyel elvigyordott. A mosolyában volt valami eszelős, talán mert megsütötte a nap, vagy talán mert nem volt ki mind a négy kereke.

- Ez a férfi nem a haláltól retteg - lépett közelebb Levente fürkésző tekintettel. - Hanem attól, hogy nem harcban esik el. Mi a neved?

- Zotmund vagyok.